

10 juni

Ik breid mijn handen uit tot U; mijn ziel is voor U als een dorstig land. Sela (Ps. 143:6).

De wederkomst is tot troost voor Gods volk (3)

De gelovige zal de verwachting naar de wederkomst oefenen met een *opgericht hoofd*. Hij zal zijn hoofd dan oprichten, zowel uit het stof als uit de zonde. De liefde van Christus doet hem worstelen om zijn hoofd verlangend op te heffen naar de zalige dag van zijn verlossing. Hij heeft meer dan duizend redenen om naar die dag te verlangen. De wereld is hem een nare gevangenis; een bange en vreemde plaats. Het lichaam der zonde drukt hem zwaar. Zijn verdriet groeit dagelijks aan, en zijn genoeglijke dingen smelten weg onder zijn hand. Er blijft niets over voor zijn treurige geest, dan een bitter water van ellende. Hij woont hier in een dorstig land. Vooral wanneer hij leeft in een geesteloze tijd, waarin het christendom eruitziet als een akelige vallei vol doodsbeenderen. Hoe zucht en treurt zijn arme geest dan over een lauwe Laodicese kerk, welke Christus haast uit Zijn mond zal spuwen?

Zijn bange ziel roept uit: 'O, wat zijn hier veel dodige middelen. Hoe struikelt de waarheid op de straten! Hoe zit de schijnheiligheid op de troon! Wat is er een blindheid en godloosheid, een ongevoeligheid en onverbeterlijkheid onder de mensen! Wat een naar wezen heeft alles! De Heere woont niet meer in ons midden. Ik ben in de wereld als in een droevig ziekenhuis, waar alles met de plaag van melaatsheid geslagen is en jammerlijk ziek ligt aan de dodelijke zondenpest. De beste van hen is als een doorn, de oprechtste is scherper dan een doornheg. Zoals een reiziger die inkeert om te vernachten, zo ben ik in mijn eigen huis en familie. Mijn nabestaanden houden op, en mijn bekenden vergeten mij. Mijn huisgenoten en mijn dienstboden achten mij voor een vreemde. En wat woel en wurm en tob ik, arm schepsel, om er doorheen te kruipen! Met wat al drukkende bekommernissen en benauwde zorgen ga ik steeds beladen! Wat leef ik nog uit van de Heere! Hoe bang zit ik gekerkerd in het zondige vlees! Mijn ziel is voor Hem als een dorstig land, zoals de tekst leert. O, wat een strijd en worsteling! Wat een moeite en droefenis, wat al kruis en zuchten! Wat al angst en kwelling! Ik ben een roerdomp der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een steenuil der wildernissen. Ik waak, en ben geworden als een eenzame mus op het dak. Mijn vijanden smaden mij al den dag; die tegen mij razen, zweren bij mij. Want ik eet as als brood, en vermeng mijn drank met tranen ...' (Ps. 102).

En als er nog duizend ander klachten op dit register worden geschreven, dan zal het nog niet vol zijn.